

Kız ve Quokka

Çınar BİBER

Kız ve Quokka

Çınar BİBER

Maya, yeřil kanvas sırt antası zıplayarak Rottnest Adası'nda feribottan indi. Defterini ve kalemini sıkıca tuttu, grdę her hayvanı izmeye hazırdu. Kk kardeři Finn nden kořtu, oyuncak kamerası ipinde sallanıyordu. "Beni bekle!" diye seslendi Maya, kıvırcık siyah sa topuzları sallanarak kumlu patikada onun peřinden kořtu.

Ada sürprizlerle doluydu. Uzun ağaçlar rüzgarda fısıldıyor, parlak çiçekler çimenlere serpilmişti. Maya 'Quokka Geçidi' yazan bir tabela gördü. "Quokka da ne?" diye sordu Finn, çilli burnu kırışarak. Maya defterini açtı. "Henüz bilmiyorum," dedi, "ama öğreneceğim!" Yeni şeyler keşfetmeyi çok severdi.

Aniden, bir çalının arkasından küçük, tüylü bir yaratık hoplayarak çıktı. Yaklaşık bir kedi boyutundaydı, yumuşak kızıl-kahverengi tüyleri ve yumuşacık bir gülümsemesi vardı. "Oo!" diye fısıldadı Maya. "Bu şimdiye kadarki en dost canlısı hayvan!" Quokka kara gözlerini kırptı ve yuvarlak kulaklarını oynattı. Finn ciyakladı ve sarılmak için kollarını açarak ona doğru koştu.

"Tam orada dur!" diye bir ses seslendi. Haki üniformalı uzun boylu bir korucu hızla yanlarına geldi, geniş kenarlı şapkası yüzünü gölgeliyordu. "O quokka vahşi ve ona alan vermemiz gerekiyor." Finn donakaldı, kolları düştü. Quokka sakın kaldı ama Maya onun küçük mavi park etiketini fark etti. "Neden ona sarılamıyoruz?" diye sordu Finn, dudağı titreyerek.

Korucu Tom diz çöktü, ela gözleri şefkatliydi. "Quokkalar mutlu görünür ama onlar vahşi hayvanlardır. Güvende hissetmek için alana ihtiyaçları var. Onları sıkıştırırsak ya da beslersek korkabilir veya hastalanabilirler." Maya defterine yazdı: 'Quokka = vahşi, alan ister.' "Yani sadece izliyoruz?" diye sordu. "Evet," dedi Korucu Tom. "Sessizce izlemek yapabileceğimiz en nazık şeydir."

Maya quokkanın çimenleri kemirmesini izledi, minik patileri bir sapı tutuyordu. Gerçekten dost canlısı görünüyordu ama şimdi anlamıştı. "Gülümsemesi sadece görünüşü," diye fısıldadı. "'Daha yakına gel' demek değil." Korucu Tom başını salladı. "Aynen. Saygı, hayvanlara sağlıklı ve güvende kalmak için ihtiyaç duydukları sessiz alanı vermektir." Finn yavaşça kamerasını indirdi ve uzaktan bir fotoğraf çekti.

Ziyaretçi merkezine döndüklerinde Maya'nın harika bir fikri vardı. "Çocuklar için bir rehber yapacağım!" diye duyurdu. "Hayvanları beslemeden veya sıkıştırmadan izlemek hakkında neşeli bir rehber." Korucu Tom'un gözleri parladı. "Bu harika bir fikir, Maya. Bilgilerini kontrol edeceğim." Maya kalemini kaptı ve büyük bir konuşma balonu olan gülümseyen bir quokka çizmeye başladı.

Bir quokka çizdi, elinde bir tabela vardı: 'Lütfen vahşi olabilmem için bana alan ver.' İpuçları ekledi: 'Sessizce izle,' 'Asla besleme,' 'Patıkada kal.' Finn küçük bir kamera ve bir kalp çizerek yardım etti. "Diğer çocuklarda deneyebilir miyim?" diye sordu. "Elbette!" dedi Maya. Gurur duydu. Rehberi herkesin yaban hayatına saygı duymayı öğrenmesine yardımcı olabilirdi.

Ertesi sabah Maya ve Finn rehberi tahta yürüyüş yolunda denedi. Bir grup çocuk bir quokkanın etrafında toplanmış, ciyaklayıp ona uzanıyordu. "Bekleyin!" diye seslendi Maya, rehberini havaya kaldırarak. "Şuna bakın!" Çocuklar durakladı ve tabelasını okudu. "Oo, ona alan vermeliyiz," dedi bir kız. Geri çekildiler ve quokka rahatladı, sakince çimen kemirdi.

Korucu Tom gülümseyerek yanlarına geldi. "Rehberin mükemmel çalışıyor," dedi. "Başkalarına yaban hayatına saygı duymayı öğretiyorsun." Maya'nın yüzü güldü. "Korkmadıklarında onları izlemek çok eğlenceli," dedi. Finn başını salladı, saygılı bir mesafeden fotoğraf çekti. Quokka başını kaldırdı, yumuşak gülümsemesi teşekkür eder gibiydi. Maya içten içe sıcaklık hissetti.

O öğleden sonra Maya rehberine daha fazla sayfa ekledi: 'Quokkalar vahşidir, evcil hayvan değildir,' ve 'Sakin sesler hayvanları sakın tutar.' Finn'in bir ipin arkasından baş parmağını kaldırdığı bir resim çizdi. "Bu en önemli kısım," dedi Korucu Tom'a. O okudu ve başını salladı. "Yaban hayatı izlemenin özünü yakalamışsın."

Korucu Tom, Maya'nın rehberinden kopyalar basıp feribot terminalinde dağıtmak üzere hazırladı. "Artık resmi bir yaban hayatı rehberisin," dedi göz kırparak. Maya'nın yanakları gururla kızardı. Çizimler ve notlarla dolu defterine baktı. Çok şey öğrenmişti. "Büyüyünce korucu olmak istiyorum," dedi. "Ya da yaban hayatı ressamı," dedi Finn, kamerasını kaldırarak.

Eve dönüş feribotunda Maya adanın uzakta küçülmesini izledi. Quokkanın dost canlısı yüzünü ve neredeyse nasıl bir hata yapacağını düşündü. "Alan vermeyi öğrendiğimiz için mutluyum," dedi. Finn başını salladı, fotoğraflarına göz atarak. "Ben de. Hayvanlar mutlu olduğunda fotoğraflarım daha güzel."

Okula döndüğünde Maya rehberini sınıfıyla paylaştı. Onlara quokkaları ve vahşi hayvanlara nasıl saygı duyulacağını anlattı. Öğretmeni rehberi duvara astı. "Sen harika bir öğretmensin, Maya," dedi. Maya gülümsedi, aralıklı dişleriyle geniş bir gülümseme yaptı. Küçük eylemlerin bile yaban hayatı için büyük fark yaratabileceğini biliyordu.

Maya defterini hep yanında tuttu, bir sonraki maceraya her zaman hazırды. Dost canlısı görünen hayvanların bile alana ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu herkese anlatmak istiyordu. "Belki başka hayvanlar için de rehberler yaparım," dedi Finn'e. O kıkırdadı. "Ben de fotoğrafları çekerim!" Çak yaptılar, keşfetmeye ve korumaya hazırдыlar.

O gece Maya son bir resim çizdi: küçük mavi etiketli bir quokka, saygılı bir mesafeden gülümsüyordu. Altına yazdı: 'Vahşi hayvanların alana ihtiyacı var, gülümseseler bile.' Defterini kapattı, mutlu hissediyordu. Yaban hayatına saygı duymayı öğrenmişti ve kız ile quokkayı asla unutmayacaktı.